

IV.

На срѣдъ двора, вързани за колата лежали биволитѣ и преживали. Загледала се жената въ единия, сторило ѝ се, че той си криви уста ѝ и се подиграва.

— Бре биволе, що ми се подигравашъ! — викала му тя.

А биволътъ пакъ си преживалъ.

— Не ми се подигравай бе, — викнала жената, па грабнала голѣмия ножъ и заклала бивола.

А като съгледала зелето въ градината, дошло ѝ на умъ да види колко пжти има да сготви зеле съ месо. И започнала: рѣзала мръвки, туряла на зелкитѣ, рѣзала, туряла — на всѣка зелка по парче месо. Влѣзла кучката въ градината и трѣгнала отъ зелка на зелка да лапа месото. Съгледала я жената, хванала я, вързала я съ вжжето за шията, завела я въ зимника и я завързала за канелата на голѣмата бѣчва.

Пакъ отишла жената въ градината да туря месо върху зелкитѣ.

Добре, ама кучката се дърпала, дърпала, измъкнала канелата и пакъ отишла въ градината. Като я видѣла жената, повторно я хванала и я завела въ зимника. Че какво да види! Всичкото вино изъ бѣчвата се излѣло и напълнило зимника. Малкитѣ бѣчвички плували изъ зимника.

Чудила се жената що да стори. Съгледала чувалитѣ съ брашното. Грабнала и изсипала всичкото брашно въ